

NOVA GENERACIJA

Ugodan vjetrić što ga osjećam u kosi stvara istovremeno valiče na potoku toliko čistom i bistrom da vidim kamenje i ribe što plivaju nizvodno. Šumi i kroz svježju, zelenu travu u kojoj zuje kukci, opraju, rade svoj posao. Sunce je visoko na nebu, toplo grije zemlju i dan je divan, divniji ne može biti. Sjedim na ljujlačci obješenoj na visokom, ponosnom drvetu čije grane streme ka nebu. Sama sam, ali se osjećam ugodno. Ustajem, trčim preko polja, preko mosta na potočiću. Zanima me što je tamo malo dalje, zanima me kakvih sve ljepota ću još vidjeti. Nailazim na potok i livadu i ponosno drvo. Isto kakvo sam ostavila tamo iza sebe. U susret mi trči djevojčica. Ne, to zapravo ja trčim prema sebi. Šta? Netko identičan meni gleda u mene i čudi mi se. Pogledam malo bolje oko sebe. Kao da sam izašla iz jedne slike i ušla u drugu, sasvim istu. Čak sam i sebe sreća. Mozak mi ubrzano radi. Djevojčica me pita tko sam, a baš sam ja nju htjela to isto pitati. Odjednom, u daljini ugledam još djevojčica... i sve su iste. Sve smo iste! Počinje mi se vrtiti u glavi, smješaju mi se potoci, livade, drveće, ja u bezbroj kopija. Sve je isto, isto, isto.... Prekrasno, ali isto. Drugim riječima, dosadno.

Toliko želimo biti isti, bar jako slični, družiti se samo sa sebi sličnima. Moj je san bio prekrasan, ali mi se od njega zavrtilo u glavi. Još samo minutu i poludjela bih. Isti divni potoci, iste životinje, iste djevojčice, koje baš sve misle onako kako i ja mislim. Bilo bi mi to zanimljivo, točno – jednu minutu. Onda bih počela čeznuti za nekim drugačijim travama, za nekim manje savršenim ugođajem i najviše, za drugačijim prijateljima no što sam ja. U snu sam trčala. Moj neostvareni san. U snu nije bilo kolica, nije bilo hodalice, nije bilo terapija ni terapeuta, nitko mi nije pomagao ni ustati, a kamoli trčati. Sve je bilo savršeno. Sve su moje prijateljice u snu bile divne i savršene. Čeznem ja često za takvim prijateljicama, ali da li bih tada bila i istinski sretna i zadovoljna? Da mi na svako pitanje odgovore baš onako kako bih i ja odgovorila ili htjela da odgovore. Da sve izgledamo isto, kao deset jaja u kartonskoj kutiji (pa niti ona nisu sasvim ista, koliko ih god sortirali)? Nemam puno godina, ali sam davno shvatila jedno – biti jedinstven je velika stvar. Istovremeno i divna i tužna. Voljela bih da ljudi koje upoznajem ne sude knjigu po koricama (ne volim ni ja taj otrcani izraz), ne sude mene niti druge po prvom dojmu ili po onom što vide u prvih par sekundi. Koliko sam divnih knjiga sa sivim, bezličnim koricama samo pročitala. Kakve sam istine i duboke osjećaje tamo pronašla. Istovremeno sam se razočarala u veselim, vrištećim koricama koje su pozivale na čitanje, a doslovno nisu imale što za reći. Ponekad unutar naizgled nezanimljivih stranica ima mnogo toga za otkriti. Toliko toga imam za dati, za reći, a najčešće mi se ne pruži prilika, samo me se zaobiđe. Pandemija Covidom-19 i potres u nekoliko hrvatskih regija nije nas očekivano zbližio, smekšao, učinio boljim ljudima. Sve one velike riječi s početka pandemije, da ćemo tek sad shvatiti ljudsku bit, početi poštovati jedni druge, kao i prirodu, pale su u vodu kao karte bačene u vjetar, polako ali sigurno. Sad su već dobrano na dnu. Već je puno vode prošlo preko njih, razmočile su se i ne prepoznaje se ni kralj ni as. Pandemija nam je onemogućila predviđanje i planiranje, ograničila kretanje, neki su izgubili posao, zaradu. Ono što ja osjećam da su ljudi sad još dalji nego što su bili prije sveg tog. Uvijek je bilo bogatih i siromašnih, različitih u političkim stajalištima, a sad imamo i takozvane vaksere i antivaksere. Mi smo ljudi psihički tako „našteleni“ da se svrstavamo u tabore. Mrzit ćemo se kao što su se mrzila dva spiljska, neandertalska plemena. Nikada se mi tog plemenskog nismo ni riješili. Sve dok je ljudski mozak u nama, živjet će i taj pračovjek i njegova želja da mamuta stigne i ubije, odvuče u svoju spilju, prije od pripadnika drugog, suparničkog plemena. Nećemo se moći dogovoriti da probamo zajedno naći najbolje rješenje, za sve nas. Nećemo dati za pravo tuđem

mišljenju. Ako se nismo ujedinili, a niti možemo poštovati različita mišljenja o ovom trenutnom problemu, kako bismo mi onda prihvatili npr. migrante? Sve je problem, boja kože, izgled, brzina, inteligencija.... Tolerancija je riječ koju treba izbrisati iz riječnika hrvatskih riječi (a i iz svih ostalih riječnika), jer ne postoji. U tako pametnoj knjizi ne bi trebalo postojati objašnjenje za nešto čega nema. Zašto se ljudi boje poštovati druge? Jer, poštovanje nije strah ni ponizno ponašanje, već prema korijenu riječi lat.respicere, iz koje je izveden pojam respect, znači „još jednom pogledati“, odnosno prepoznati značaj i vrijednost drugog. Lako je poštovati i prihvaćati drugog, ako taj netko razmišlja isto kao mi. No, kada nam se mišljenja kose, tada treba biti „čovjek“ i prihvatiti i to tuđe mišljenje. Nikada ne možemo biti sigurni da su baš naša uvjerenja prava i ispravna. U svakom žitu ima kukolja, baš kao što u svakoj istini ima i malo laži, a u tuđem mišljenju nečeg dobrog i kvalitetnog. Djevojke s početka priče su iste, čak su i potoci i trave iste. Tu nema nikakve ljepote, ljepota je upravo u različitosti. Različiti se ljudi mogu međusobno dopunjavati i tako biti puno bolji, učinkovitiji.

Nadam se da dolaze neka bolja vremena. Nadam se da se danas rađaju neka nova djeca. Ima li istine u pričama o indigo djeci, djeci koja se nakon svih ovih generacija gdje se toliko malo poštuje ljudskost, različitost, posebnost, kreću upravo u tom smjeru? Kažu da se kod takve djece uočavaju sposobnosti koje pripadaju višem evolucijskom stupnju čovječanstva. Nadam se da je i zaista tako, jer jedino takvi senzibilni ljudi mogu spasiti svijet od sigurne propasti. Jedino nesebična ljubav prema ljudima i prirodi može zaustaviti propadanje, uništavanje, izjednačavanje. Voljela bih da mi mladi i te nove generacije otkrijemo neki novi svijet u nama samima. Željela bih da svi možemo otvoriti te naše divne, ljudske oči i velika srca, te se duboko zabrinuti nad ljudskom nepravdom, nesrećama i nepravdom. Kako nas god nazivali, indigo ili kristalnom djecom, mislim da je došao red na neku novu, sasvim drugačiju, različitu od svega, generaciju, koja će stvoriti svijet pun različitosti i poštovanja prema svakoj jedinki na ovoj planeti.

Adriana Krog, 4. a razred

Komercijalna i trgovačka škola Bjelovar

Mentorice: Ornela Malogorski i Nikolina Orlović